

Натъкмила тя лисицата да ѝ пасе стадото. Пасла го лисицата първия денъ, — добрѣ го пасла: изяла всичкитѣ кози. Пасла го втория денъ, щото го пасла, — не ѝ стигнали всичкитѣ овци; а на третия денъ, като го пасла, добрѣ го изпасла, — изяла и всичкитѣ крави до кракъ.

Вечерѣта, на третия денъ, лисицата се връща при жената, а тя я пита: „Че кждѣ ти е стадото?“

— Кожитѣ — въ рѣката, а месото — въ гората, — отвърнала лисицата.

Въ туй врѣме жената биела масло, но го оставила настрана и се притекла да види, какво е това чудо; а докато тя бързала, лисицата гурнала глава въ мжитлката и излокала всичкия каймакъ.

Връща се жената вкѣщи, гледа: каймака излоканъ! Че като се ядосва, па грабва буталката, погва лисицата, но като не могла да я стигне, хвърлила буталката слѣдъ нея. Опрѣскала ѝ само опашката съ мжитка.

Казватъ, че оттогасъ крайцецѣтъ на опашката ѝ е винаги бѣлизнявъ.

Цв.

„Донеси и азъ да тегля“.

Едно врѣме имало единъ обушаръ, който билъ работливъ и пестеливъ, та спечелилъ доста парици. Той поискалъ да се ожени. Взелъ жена отъ богатъ родъ, която била много надута и живѣла разкошно.

Живѣли си тѣ нѣколко врѣме добрѣ.

Единъ денъ жена му, като отишла въ дюкяна при мжжа си, сварила го като теглилъ едно парче мѣшинъ съ зѣби да стане по-голѣмичко, та да не хаби цѣлъ мѣшинъ. Тя му казала:

— Бре, какво правишъ? Ти теглишъ съ зѣби тоя мръсенъ мѣшинъ и ядешъ заедно съ мене? Менѣ ми се потърси, като те видѣхъ и отсега нататѣкъ, ако продължавашъ да правишъ така, азъ не мога да живѣя съ тебе — такъвъ мръсникъ.